

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 331/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, Gelnická 33, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžfk 57/2018 z 22. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ žalobou z 25. októbra 2017 žiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101585556/2017 z 18. júla 2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 100753239/2017 z 3. mája 2017, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie III. štvrtroka 2007. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 30 S 73/2017 z 5. júna 2018 žalobu sťažovateľa zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 10 Sžfk 57/2018 z 22. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) jeho rozhodnutie potvrdil, keďže kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že nezistil dôvod, aby sa odchýlil od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v rozsudku krajského súdu, s ktorého odôvodnením sa stotožnil. Kasačný súd podľa sťažovateľa nepresne reprodukoval zistený skutkový stav, keď uviedol, že zlato v tehľách s rýdzosťou 999,9/1000, ktoré nakupoval od spoločnosti I. P. S., s. r. o., spĺňalo kritériá investičného zlata, a preto aj predaj takého zlata bol predajom investičného zlata. Predaj uvedeného zlata prebehol v reťazci (I. P. S., s. r. o. – sťažovateľ – ██████████ – Česká republika) bez jeho zmeny a bol uskutočnený v rovnaký deň alebo nasledujúci deň. Z výsledku medzinárodného dožiadania vyplynulo, že ██████████ dodal do Českej republiky investičné zlato. Najvyšší súd tiež dôvodil, že dôkazné bremeno, že nešlo o investičné zlato, nesie daňový subjekt. Aj námietku nesprávneho eurokonformného výkladu posúdil kasačný súd ako nedôvodnú, poukazujúc na vyčerpávajúce právne posúdenie tejto námietky krajským súdom, s ktorým sa stotožnil.

4. Sťažovateľ poukázal na rozsudok krajského súdu č. k. 31 S 108/2017 z 12. júna 2019, ktorým krajský súd tiež zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorým mu bol vyrubený rozdiel na DPH za zdaňovacie obdobie IV. štvrtroka 2007. Uvedený rozsudok však bol najvyšším súdom v kasačnom konaní zrušený rozsudkom č. k. 4 Sžfk 48/2019 zo 6. októbra 2020 a vec bola vrátená na ďalšie konanie, a to za identických skutkových okolností. Sťažovateľ ďalej podrobne poukázal na právne závery najvyššieho súdu v predmetnom rozhodnutí, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že posúdenie predmetu dodávky ako dodávky investičného zlata nemá základ vo vykonanom dokazovaní, na faktúre nie je uvedený počet dodaných kusov ani ich jednotlivá hmotnosť. Najvyšší súd tiež konštatoval, že došlo k nesprávnemu rozloženiu dôkazného bremena. Vyhodnotil ako dôvodnú aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, poukazujúc na závery vyslovené najvyšším súdom v rozhodnutiach sp. zn. 3 Sžf 43/2010, sp. zn. 6 Sžf 39/2011 a sp. zn. 8 Sžf 2/2015 a súčasne dospejúc k záveru, že nejde o obdobný skutkový stav ako vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Sžf 20/2010 v spojení s uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 391/2011, ktorými argumentoval žalovaný.

5. Podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vykazuje rovnaké nezákonnosti ako jemu predchádzajúci rozsudok krajského súdu, s ktorého odôvodnením sa kasačný súd v celom rozsahu stotožnil. Východisko pre vyslovenie porušenia týchto práv vytvára práve rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžfk 48/2019, v ktorom sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v kasačnej sťažnosti (pozri závery uvedené v bode 4 tohto uznesenia).

6. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasí s posúdením pojmu „investičné zlato“, pretože je nepravdivé tvrdenie súdu, že vo faktúrach prijatých sťažovateľom od dodávateľa I. P. S., s. r. o., bolo vždy uvedené, že ide o tehly s konkrétnou hmotnosťou. Na sporných faktúrach bolo uvedené, že išlo o predaj zlata v tehľách s rýdzosťou 999,9/1000 v celkovom množstve 27,1 kg (fa. č. 3/07), 0,9 kg (fa. č. 4/07), 3 kg (fa. č. 6/07) a 1,5 kg (fa. č. 7/07), a obdobne zneli aj faktúry, ktoré sťažovateľ vystavoval pre ██████████. Sťažovateľ namietal v daňovom konaní, ako aj v súdnom konaní, že

na uvedených faktúrach absentuje počet kusov tehál a ich jednotlivé hmotnosti, ako aj forma dodaného zlata.

7. Ďalší podstatný argument sťažovateľa spočíva v nesprávnom rozložení dôkazného bremena k tvrdeniu daňových orgánov, že ide o investičné zlato. Sťažovateľ by mal dôkaznú povinnosť len v prípade, ak by uplatňoval režim oslobodenia od dane podľa § 67 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), teda výnimku zo všeobecnej zásady, že na tovar a služby sa uplatňuje všeobecná daň zo spotreby. Ak daňové orgány tvrdili, že pri sporných dodávkach mal byť použitý osobitný režim platný pre investičné zlato, boli povinné preukázať, že boli splnené podmienky pre použitie uvedeného osobitného režimu.

8. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol, z akých dôvodov považoval argumentáciu sťažovateľa za skutkovo a právne bezvýznamnú, postupoval nedôsledne, čím porušil označené práva sťažovateľa.

9. Podľa názoru sťažovateľa v súvislosti s nesprávnym posúdením pojmu investičné zlato a nesprávnym rozložením dôkazného bremena v daňovom konaní došlo tiež k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, napr. rozhodnutia sp. zn. 3 Sžf 43/2010, sp. zn. 6 Sžf 39/2011, sp. zn. 8 Sžf 2/2015, ako aj uznesenia sp. zn. 6 Sžf 4/2010, sp. zn. 6 Sžf 15/2010, sp. zn. 6 Sžf 33/2010, ktorá zásadným spôsobom podporovala argumentáciu sťažovateľa a ktorú ponechal najvyšší súd bez povšimnutia, resp. sa s ňou nevysporiadal.

10. Sťažovateľ tiež argumentoval, že svoje tvrdenia o nesprávnom posúdení dodávky ako investičného zlata podoprel aj znaleckým posudkom Ing. Bc. Koporu, ktorý podal všeobecný odborný výklad k požiadavkám kladeným na zlaté prúty a tehly, aby ich akceptoval trh drahých kovov. Súd znalecký posudok odmietol z dôvodu, že súdny znalec neposudzoval konkrétne dodávky tovaru v danej veci. Najvyšší súd sa s odborným stanoviskom vôbec nezaoberal, čím sa jeho postup stal podľa sťažovateľa arbitrárnym.

11. Sťažovateľ tiež v namietal, že súd nesprávne posúdil nepriamy účinok siestej smernice. Podľa sťažovateľa otázka nepriameho účinku tejto smernice sa javí ako primárna len vtedy, ak by sa potvrdilo, že išlo o dodanie investičného zlata. Kasačný súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal stručne oznámením, že táto námietka nie je dôvodná, pretože krajský súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil právne posúdenie a jej eurokonformný výklad, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil.

12. Kasačný súd tiež nechal bez povšimnutia námietku sťažovateľa, že krajský súd absenciu odpovedí žalovaného k ťažiskovým námietkam sťažovateľa dodatočne objasnil novými dôkazmi v neprospech sťažovateľa. Krajský súd dodatočne objasnil, prečo znalecký posudok Ing. Bc. Koporu nie je dôkazom, prečo nezaobranie sa námietkou k dodávkam zlata pre spoločnosť Zlatá huta, s. r. o., nezakladá dôvod na nezrozumiteľnosť rozhodnutia, prečo sa správca dane nemusel vyjadriť k zlatu predloženému [REDAKOVANÉ], prečo nebolo potrebné vypočítať zástupcov spoločnosti SAFINA SLOVAKIA, s. r. o.

13. Kasačný súd rovnako prehliadol, že sťažovateľ navrhol podať Súdnemu dvoru Európskej únie žiadosť o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, ktorú sťažovateľ

odôvodňoval najmä tým, že najvyšší súd prijal v skutkovo a právne zhodných alebo podobných prípadoch diametrálne odlišné rozhodnutia.

14. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí podľa sťažovateľa neodpovedal na viaceré otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, čo je prejavom arbitrárnosti tohto rozhodnutia. Sťažovateľ zastáva názor, že v tomto dôsledku súdne konanie ako celok bolo nespravodlivé a aj jeho výsledok je nespravodlivý.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol sťažovateľovi vyrubený rozdiel DPH s odôvodnením, že išlo o dodávku investičného zlata, ktoré je oslobodené od platenia dane podľa § 67 ods. 3 zákona o DPH, a preto nemohlo sťažovateľovi vzniknúť právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci, právne názory najvyššieho súdu považuje za arbitrárne a v rozpore so zmyslom a s účelom aplikovaných právnych predpisov, najmä zákona o DPH. Súčasne podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nesprávne posúdil nepriamy účinok šiestej smernice a jej eurokonformný výklad a bez riadneho odôvodnenia sa odchýlil od svojej doterajšej rozhodovacej praxe.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy:

16. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

17. Ústavný súd zdôrazňuje, že v čl. 46 ods. 2 ústavy je garantované ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na špecifiká správneho súdnictva, ktoré je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho

štátu nemá slúžiť naprávaníu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

20. Z vyžiadaného spisu krajského súdu sp. zn. 30 S 73/2017 vyplynulo, že argumentácia sťažovateľa uvedená v ústavnej sťažnosti je obdobná jeho námietkam vzneseným v kasačnej sťažnosti.

21. Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí predovšetkým stotožnil s rozsudkom krajského súdu, ktorý obsahuje dostatočné východiská pre vyslovený výrok, ktorým je zamietnutie správnej žaloby sťažovateľa. Kasačný súd považoval za preukázané, že správca dane pri výkone daňovej kontroly vyhodnotil všetky získané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Na základe rozsiahleho dokazovania správca dane zistil skutkový stav správne a v súlade so zákonom o DPH. Najvyšší súd k uvedenému konštatoval, že zlato, ktoré bolo predmetom dodávok ■■■■■ do Českej republiky, bolo nakúpené od sťažovateľa. Z medzinárodného dožiadania vyplynulo, že do Českej republiky bolo dodané investičné zlato. Keďže išlo o zlato v tehľách s rýdzosťou 999,9/1000, ktoré sťažovateľ nakupoval od spoločnosti I. P. S., s. r. o., bol aj predaj tohto zlata uskutočnený sťažovateľom predajom investičného zlata. Skutočnosť, že uvedené zlato bolo predávané bez zmeny, potvrdzujú aj dátumy dodania zlata v reťazci I. P. S., s. r. o. – sťažovateľ – ■■■■■ – Česká republika, keď predaj bol uskutočnený v ten istý deň, resp. na druhý deň, teda uvedené subjekty neboli schopné zmeniť charakter a formu dodaného zlata a tiež neboli subjektmi evidovanými na Puncovom úrade Slovenskej republiky ako subjekty vyrábajúce alebo pretvárajúce zlato. V súvislosti s dôkazným bremenom najvyšší súd zastával názor, že sťažovateľ nesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania svojich tvrdení, že dodané zlato nemalo charakter investičného zlata, čo v daňovom konaní nepreukázal. Ako nedôvodnú posúdil kasačný súd aj námietku sťažovateľa o nesprávnom eurokonformnom výklade, keď odkázal na odôvodnenie krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil posúdenie nepriameho účinku šiestej smernice a jej eurokonformný výklad. Najvyšší súd tiež z hľadiska posúdenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s námietkami sťažovateľa, vyvodil správne skutkové a právne závery a dospel k nepochybným záverom.

22. Ústavný súd preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu a konštatuje, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu možno považovať za presvedčivé, a to čo sa týka posúdenia sporu o výklad pojmu „investičné zlato“, ako aj definovania predmetu obchodovania sťažovateľa, o ktorom správca dane správne konštatoval, že ide o investičné zlato, ktoré nepodlieha zdaneniu DPH. Otázka posúdenia pojmu investičné zlato sa v konaní o ústavnej sťažnosti už objavila aj v minulosti a ústavný súd v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 391/2011, I. ÚS 251/2012 a II. ÚS 506/2016 odmietol sťažnosti ako zjavne neopodstatnené, posúdiac rozhodnutia príslušného správcu dane pri posudzovaní dodávky tovaru ako investičného zlata za obdobných skutkových okolností ako zákonné.

23. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy tiež nesprávne vyhodnotili rozloženie dôkazného bremena v preskúvanom daňovom konaní, pokiaľ ide o preukázanie vzniku nároku sťažovateľa na odpočet DPH v príslušnej výške, čo súvisí najmä s nesprávnym posúdením pojmu investičné zlato. Sťažovateľ zastáva názor, že v rámci preskúvania jeho kasačnej sťažnosti mal najvyšší súd brať do úvahy jeho námietku, že dôkazné bremeno v prebiehajúcom daňovom konaní ležalo na príslušnom správcovi dane, ktorý mal svoje tvrdenia o charaktere dodaného zlata preukázať.

24. Ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 784/2015 z 2. decembra 2015 právnou vetou (uznesenie publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 72/2015) vyslovil, že „prelievanie dôkazného bremena v daňovom konaní nie je samo osebe porušením základného práva daňového subjektu na inú právnu ochranu“. Inými slovami, aj daňový subjekt nesie v daňovom konaní dôkazné bremeno.

25. Ústavný súd k predmetnej problematike konštatuje, že daňový subjekt je nositeľom povinnosti tvrdenia, ako aj nositeľom dôkazného bremena, teda povinnosti svoje tvrdenia týkajúce sa priznanej dane preukázať. Na uvedený účel daňový subjekt využíva predovšetkým účtovníctvo, ale aj iné písomné záznamy. Existencia účtovných dokladov (i keď z hľadiska účtovného bezchybných) nemusí jednoznačne znamenať, že dodanie tovaru alebo služby v Slovenskej republike alebo dovoz tovaru z iného členského štátu Európskej únie alebo z tretieho štátu sa uskutočnili tak, ako je na účtovných dokladoch uvedené. Pokiaľ daňové orgány vierohodnosť daňovým subjektom predložených dokladov dostatočne spochybnia, je povinnosťou daňového subjektu tieto pochybnosti vyvrátiť. Pokiaľ teda sťažovateľ v daňovom konaní tvrdil, že nešlo o dodanie investičného zlata, mal svoje tvrdenia preukázať. Z predloženého spisového materiálu tiež vyplýva, že rozhodnutia z dotknutého daňového konania už boli v minulosti dvakrát predmetom súdneho prieskumu v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn. 20 S 88/2009 a sp. zn. 20 S 13/52016, v ktorých bola otázka posúdenia tovaru ako investičného zlata a otázka dôkazného bremena sťažovateľa už vyriešená, a daňové orgány boli týmito závermi krajského súdu pri rozhodovaní viazané.

26. K námietke nesprávneho eurokonformného výkladu najvyšší súd v bode 34 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal na odôvodnenie krajského súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Krajský súd (body 15 až 17 odôvodnenia rozsudku krajského súdu, pozn.) podľa kasačného súdu vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil právne posúdenie nepriameho účinku šiestej smernice a jej eurokonformný výklad, čo z hľadiska posúdenia jeho ústavnosti akceptuje aj ústavný súd, keďže z ústavnoprávneho hľadiska je v prvom rade dôležité, že nejde o výklad *contra legem*.

27. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje predovšetkým na právne závery najvyššieho súdu obsiahnuté v rozsudku č. k. 4 Sžfk 48/2019 zo 6. októbra 2020, ktorým v obdobnej právnej veci sťažovateľa

(vyrubenie DPH za obdobie IV/2007) zrušil predchádzajúci rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že uvedené rozhodnutie bolo vyhlásené 6. októbra 2020 a napadnuté rozhodnutie bolo vyhlásené 22. septembra 2020, teda 14 dní pred ním, a preto bolo úlohou najvyššieho súdu vysporiadať sa so závermi uvedenými v skoršom rozhodnutí (a nie naopak), pokiaľ mu vzhľadom na krátky časový odstup medzi vyhlásením oboch rozhodnutí boli tieto závery uvedené v odôvodnení známe. Okrem uvedeného ústavný súd podotýka, že vo veci vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Sžfk 48/2019 bolo vydané kasačné rozhodnutie a vec sa vrátila späť krajskému súdu, ktorý vydá opätovné rozhodnutie vo veci.

28. Ústavný súd už tiež judikoval, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, prípadne dovolacieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08, I. ÚS 393/08). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov upravujú § 21 až § 24e zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

29. K námietke sťažovateľa o ignorovaní jeho návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, ústavný súd túto vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže zo súdneho spisu predmetný návrh sťažovateľa nevyplýval.

30. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový (ktorý vyplynul z posúdenia jednotlivých dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach) a právny stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Odôvodnenie napadnutého rozsudku a právny názor najvyššieho súdu ústavný súd hodnotí ako ústavne aprobovateľné, logické a materiálne i formálne im nemožno vytknúť nesúlad s princípmi základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, a preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

31. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives; porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24, 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

32. Rešpektujúc uvedenú judikatúru ESLP a prihliadajúc pritom na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ale išlo o vyrubenie rozdielu DPH, teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, t. j. nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného

charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade (k tomu porovnaj Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, bod 82), ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu